

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

20 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judecătorii – Petru Moraru, Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti și Nadejda Toma,

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 noiembrie 2015, declarate de avocatul Mihaela Rotari în numele inculpatului și de inculpatul

Suveico Victor Petru, născut la 05 septembrie 1967, originar și domiciliat s. Octeabriscoe, com. Moșana, r-nul Dondușeni.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 23.06.2014 - 30.06.2015;

Instanța de apel: 21.07.2015 - 25.11.2015;

Instanța de recurs: 19.04.2016 - 20.09.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Dondușeni din 30 iunie 2015, Victor Suveico a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 3 ani închisoare, iar în temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 2 ani.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță, a constatat în fapt că, Victor Suveico la 08 februarie 2014, aproximativ la ora 23.30, aflându-se în centrul s. Moșana, r-nul Dondușeni în fața barului „Natali”, unde se mai aflau și alte persoane, fiind în stare de ebrietate alcoolică avansată, încalcând grosolan ordinea publică, exprimând lipsă de respect față de persoanele aflate în apropierea barului, observând că din localul menționat a ieșit Alexandr Lisnic, exprimându-se cu cuvinte injurioase s-a apropiat de ultimul și i-a spus să-l urmeze, iar când ultimul a refuzat, exprimând refuzul prin cuvinte indecente, Victor Suveico l-a apucat pe neașteptate pe Alexandr Lisnic de gluga hainei și în timp ce ultimul încerca să se elibereze din haină, Victor Suveico cu un cuțit de buzunar a intenționat să-l lovească în regiunea umărului drept, însă din motiv că Alexandr Lisnic brusc s-a aplecat când intenționa să iasă din haină, lovitura a fost aplicată în regiunea părții drepte a gâtului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 42 din 10 februarie 2014, vătămare corporală ușoară.

Prin acțiunile sale Victor Suveico a întrerupt activitatea normală a barului, tulburând liniștea persoanelor care se odihneau în localul public.

3. Procurorul, a contestat cu apel sentința solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Victor Suveico să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, la 10 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

În motivarea apelului a invocat că, prima instanță nu a dat apreciere juridică corectă acțiunilor inculpatului și circumstanțelor săvârșirii lor, neîntemeiat a încadrat acțiunile lui Victor Suveico în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, or, prin ansamblul probelor cercetate în ședința de judecată s-a demonstrat faptul săvârșirii de către Victor Suveico a acțiunilor descrise în rechizitoriu și respectiv, i-a aplicat o pedeapsă prea blândă în coraport cu gradul de pericol social al faptei săvârșite.

A indicat apelantul că, la adoptarea sentinței, instanța neîntemeiat nu a luat în considerație faptul că, inculpatul de nenumărate ori și-a modificat declarațiile sale privitor la cele petrecute, iar faptul că el a fost în stare de ebrietate avansată și nu ține minte nimic nu poate servi temei pentru a concluziona lipsa laturii subiective sub forma intenției de omor a părții vătămate, în contextul în care inculpatul a scos cuțitul și i-a aplicat acestuia o lovitură în regiunea de importanță vitală a corpului.

Subsidiar apelantul a indicat că, conform concluziei raportului de expertiză medico-legală nr. 34 „D” din 03 aprilie 2014, la o lovitură mai puternică cu lama cuțitului puteau fi afectate artera carotidă externă, artera carotidă comună, vena jugulară externă, adică vase, lezarea cărora ar fi avut alte consecințe, periculoase pentru viața părții vătămate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 noiembrie 2015, a fost admis apelul, casată sentința în latura penală și pronunțată o nouă hotărâre în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Victor Suveico a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, la 10 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, în rest sentința a fost menținută.

4.1. Pentru a se pronunța, instanța de apel a constatat că, Victor Suveico la 08 februarie 2014, aproximativ la ora 23.30, aflându-se în centrul s. Moșana, r-nul Dondușeni, în fața barului „Natali”, fiind în stare de ebrietate alcoolică, observând că din localul menționat a ieșit Alexandr Lisnic, cu care primul se afla în relații ostile, s-a apropiat de dânsul și l-a rugat să-l urmeze pentru că aveau de discutat ceva important.

După ce ambii s-au îndepărtat de la bar la o distanță de aproximativ 6 m., Victor Suveico l-a apucat pe neașteptate pe Alexandr Lisnic de gluga scurtei și în timp ce ultimul, fiind puțin aplecat înainte, încercând să se elibereze, Victor Suveico, urmărind scopul omorului acestuia, i-a aplicat intenționat, în regiunea gâtului o lovitură cu lama cuțitului, pe care l-a scos în prealabil din buzunar, cauzându-i părții vătămate, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 42 din 10 februarie 2014, vătămare corporală ușoară și din cauze independente de voința făptuitorului intenția sa criminală nu a fost dusă până la capăt, întrucât Alexandr Lisnic a întreprins la timp acțiuni de autoapărare, datorită cărui fapt prin lovitura cu cuțitul aplicată acestuia au fost lezate vase sangvine mici, superficiale, care au provocat o hemoragie externă.

Potrivit concluziei raportului de expertiză medico-legală nr. 34 „D” din

03 aprilie 2014, la o lovitură mai puternică cu lama cuțitului puteau fi afectate artera carotidă externă, artera carotidă comună, vena jugulară externă, adică vase, lezarea cărora ar fi avut alte consecințe, periculoase pentru viața părții vătămate.

4.2. La adoptarea soluției date, instanța de apel a reținut că, prima instanță a judecat superficial cauza, în lipsa unei cercetări obiective a probelor, cu aprecierea eronată a împrejurărilor în fapt, iar ca rezultat a constatat greșit aspectele de drept, ce au dus la o încadrare greșită a acțiunilor inculpatului în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, iar motivele invocate în sentință, sunt neîntemeiate și lipsite de suport probatoriu, de către instanță fiind ignorate prevederile art. 113 alin. (1) Cod penal, or, particularitățile împrejurărilor scoase în evidență denotă, că în acțiunile inculpatului se regăsesc, elementele infracțiunii prevăzută de art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal.

Instanța de apel a reținut în confirmarea concluziei de vinovăție a inculpatului privind săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, următoarele probe: procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea infracțiunii din 09 februarie 2014 (f.d.3, vol.I); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 09 februarie 2014, potrivit căruia a fost cercetată strada din s. Moșana, r-nul Dondușeni, traseul R-8 Otaci-Edineț, în apropierea barului „Natali”, cu planșă fotografică (f.d.5-6, vol.I); procesul-verbal de examinare a obiectului din 09 februarie 2014, potrivit căruia a fost supusă cercetării îmbrăcămintea ce aparține lui Victor Suveico, cu planșă fotografică (f.d.16-17, vol.I); procesul-verbal nr. 17 din 09 februarie 2014, privind examinarea medicală de constatare a faptului de consumare a alcoolului și stării de ebrietate și naturii ei, conform căruia s-a constatat la Victor Suveico starea de ebrietate alcoolică cu grad avansat (f.d.21, vol.I); raportul de expertiză medico-legală nr. 42 din 10 februarie 2014, potrivit căruia la Alexandr Lisnic s-a constatat plagă tăiată suturată pe partea laterală dreaptă a gâtului, care a fost cauzată de acțiunea traumatică a unui obiect tăios-ascuțit, posibil în rezultatul unei lovituri cu lama unui cuțit în răstimpul și circumstanțele indicate și se califică ca vătămare corporală ușoară, iar formarea acestei leziuni în rezultatul căderii și lovirii de un obiect tăios-ascuțit se exclude, cu planșă fotografică (f.d.28-29, vol.I); raportul de expertiză medico-legală nr. 43 din 10 februarie 2014, prin care la Victor Suveico s-a constatat excoriație în regiunea unghiului extern al OD, echimozele: frunții și feței pe dreapta, edemul țesuturilor moi a regiunii occipitale pe centru, care au fost cauzate de acțiunea traumatică a unor corpuri contondente dure, posibil în răstimpul și circumstanțele indicate și se califică ca vătămare corporală neînsemnată, care pot fi rezultatul unor lovituri cu pumnul, piciorul (f.d.32, vol.I); actul nr. 146 a-2014 din 08 aprilie 2014 de expertiză psihiatrico-legală efectuată în condiții de ambulator în privința lui Victor Suveico, prin care ultimul a fost recunoscut responsabil (f.d.79-80, vol.I); raportul de expertiză medico-legală nr. 34 „D” din 03 aprilie 2014, în privința lui Alexandr Lisnic, prin care s-a constatat că, plaga tăiată a țesuturilor moi a gâtului pe dreapta este relativ superficială. În rezultatul lovirii cu lama cuțitului la pătimaș au fost lezate vase sangvine mici, superficiale care au provocat o hemoragie externă. La o lovitură mai puternică cu lama cuțitului puteau fi afectate: artera carotidă externă, artera carotidă comună, vena jugulară externă - vase, lezarea cărora ar fi avut alte consecințe, periculoase pentru viața pătimașului (f.d.84, vol.I); declarațiile depuse în cadrul ședinței de judecată în prima instanță de către partea vătămată Alexandr Lisnic

(f.d.131-136, 199-203, 216-217, vol.I); martorii Tatiana Vîhrist (f.d.138-141, vol.I); Tudor Serebrian (f.d.161-162, vol.I); Ivan Serebrian (f.d.164, vol.I); Iurii Bogomolinîi (f.d.166-167, vol.I); Ghenadie Zabolotnîi (f.d.169-171, vol.I); Vasilii Serebrian (f.d.172-174); Svetlana Rîbac (f.d.176-178, vol.I); Iurii Frecăuțan (f.d. 191-192, vol.I); raport de expertiză medico-legală nr. 3 D, din 22-26 ianuarie 2015, prin care s-a constatat că la Alexandr Lisnic cicatricea pe partea lateral dreapta a gâtului este rezultatul vindecării plăgii tăiate a gâtului, care a fost cauzată de un obiect tăios-ascuțit, posibil cu lama cuțitului. Cicatricea părții lateral dreapta a gâtului conform pct. 62 al „Regulamentului de apreciere medico-legală a gravității vătămării corporale” este apreciată ca leziune corporală ireparabilă, iar expertul nu califică leziunea feței și a gâtului drept desfigurare, deoarece aceasta fiind o noțiune cu caracter nemedical, nu ține de competența medicinei. Cicatricea masivă pe partea lateral dreapta a gâtului este o leziune ireparabilă și pentru înlăturarea acesteia și a consecințelor ei este necesară o intervenție chirurgicală (o operație cosmetică), cu planșă fotografică (f.d.229-231, vol.I); raportul de expertiză medico-legală nr. 51 din 25 februarie – 24 aprilie 2015, prin care s-a constatat că la examinarea medico-legală a lui Alexandr Lisnic a fost stabilită o cicatrice, situată la nivelul gâtului, suprafața laterală pe dreapta, ca rezultat al unei plăgi tăiate vindecate, produse în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect tăietor, posibil în timpul și circumstanțele indicate, ce a condiționat o dereglare a sănătății de scurtă durată și în baza acestui criteriu, conform „Regulamentului de apreciere medico-legală a gravității vătămării corporale”, se califică ca vătămare corporală ușoară, iar conform pct. 61 al „Regulamentului” în vigoare, regiunea anatomică unde este localizată cicatricea face parte din regiunile adiacente ale feței. Luând în considerație caracterul morfologic al cicatricei, cât și gradul de proeminență a acesteia, se poate afirma cu certitudine, că aceasta va persista vizibil toată viața. Înlăturarea consecințelor posttraumatice poate fi posibilă numai prin intermediul unor intervenții chirurgicale estetice. Din aceste motive și în conformitate cu pct. 61 al „Regulamentului” în vigoare, leziunea depistată la Alexandr Lisnic se consideră ireparabilă. În urma leziunilor cauzate lui Alexandr Lisnic, capacitatea de muncă a acestuia a fost pierdută pe perioada dereglării sănătății și necesității urmăririi tratamentului calificat pentru înlăturarea consecințelor (f.d.24-30, vol.II); declarațiile inculpatului Victor Suveico (f.d.38-43, 51, vol.II); declarațiile părții vătămate Alexandr Lisnic (f.d.48-50, vol.II).

Instanța de apel a considerat neîntemeiată argumentarea primei instanțe referitor la faptul că, inculpatul a conștientizat că încalcă grosolan ordinea publică, exprimând astfel o vădită lipsă de respect față de societate, încadrând acțiunile lui în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, or, acțiunile lui Victor Suveico au fost îndreptate nu spre încălcarea ordinii publice, ci spre lipsirea de viață a părții vătămate, prin aceste acțiuni inculpatul urmărea un scop concret și avea o intenție unică, fiindcă, acțiunile sale, inculpatul le-a derulat nu în public, adică în fața celor prezenți în incinta barului, dar în afara încăperii, la cererea inculpatului ei depărtându-se la circa 6 m. de la bar, iar când a aplicat lovitura cu cuțitul în apropiere nu era nici o persoană.

Instanța de apel a menționat că, probele cercetate în ședințele de judecată formează un ansamblu probator al vinovăției inculpatului și combat argumentele acestuia precum că, ar fi acționat în stare de legitimă apărare, or, a fost constatat că

Victor Suveico a fost bătut deja în urma aplicării loviturii de cuțit, inițial fiind lovit cu pumnul în față de partea vătămată ca reacție la lovitura de cuțit, iar ulterior a fost bătut de alte persoane care au ieșit din bar.

Latura obiectivă a art. 145 alin. (1) Cod penal, se realizează în scopul „lipsirii de viața a unei persoane”, iar intenția de a lipsi partea vătămată de viață, în speță, s-a materializat prin acțiunile inculpatului, „care a avut un comportament agresiv față de victimă, a chemat-o din bar afară, mai departe de ochii lumii, iar sub influența alcoolului vorbea necenzurat și o înjura”.

Pe neașteptate l-a apucat pe Alexandr Lisnic de gluga scurtei cu o mână, iar cu altă mână, în care ținea cuțitul, scos în prealabil din buzunar, a aplicat lovitura în regiunea gâtului cu lama acestui cuțit, partea vătămată însă a reacționat aplecându-se și lovindu-l cu pumnul în față.

Astfel, instanța de apel a reținut că, lovitura inculpatului a fost intenționată, aplicată cu cuțitul la gât - organ de importanță vitală, urmărind scopul de a curma viața părții vătămate, însă, din motive independente de voința inculpatului și anume din cauza că partea vătămată a reacționat aplecându-se și lovindu-l cu pumnul în față, urmările prejudiciabile dorite și urmărite, nu s-au produs, ceea ce, potrivit concluziei instanței de apel, atestă prezența unei tentative de omor.

Sub acest aspect, instanța de apel a constatat că, ansamblul circumstanțelor statuate, demonstrează, cu certitudine că inculpatul a avut intenția anume de a-l lipsi de viață pe Alexandr Lisnic, dar nu și-a realizat scopul propus, din motive independente de voința sa, deoarece partea vătămată în momentul aplicării loviturii s-a aplecat, iar simțind atingerea lamei de cuțit în regiunea gâtului și văzând sânge pe lama cuțitului, l-a lovit pe Victor Suveico în regiunea feței, prin ce a oprit acțiunile acestuia, după ce a chemat în ajutor prietenii care stăteau în incinta barului, astfel nu s-au produs consecințele letale.

Cu referire la argumentul primei instanțe precum că, nu a fost probat faptul, că inculpatul a procurat sau a adaptat un mijloc sau instrument ori și-a asigurat condiții speciale din timp pentru săvârșirea omorului, instanța de apel a menționat că, inculpatului nu i-a fost incriminată săvârșirea unei tentative de omor cu premeditare.

La fel, instanța de apel a reținut ca neîntemeiată constatarea primei instanțe referitor la faptul că, inculpatul ar fi avut intenția de a-l lovi cu cuțitul pe Alexandr Lisnic în umărul drept, iar din inerție lovitura s-a primit în partea dreaptă a gâtului, fiindcă, constatarea dată are un caracter pur declarativ, nefiind fundamentată prin careva probe, inculpatul indicând că el nu ține minte, fiind în stare de ebrietate cu grad avansat, mai mult, inerția este proprietate a corpurilor în virtutea căreia ele își păstrează starea de mișcare sau de repaus în care se află atât timp cât nu sunt supuse acțiunii unei forțe exterioare și nicidecum prin inerție nu poate fi schimbată direcția de mișcare.

Instanța de apel a specificat că, probele administrate corespund cerințelor stipulate în art. 101 Cod de procedură penală, și anume: sunt pertinente, concludente și utile pentru a putea fi puse la baza unei sentințe de condamnare, coroborând între ele și demonstrând pe deplin vinovăția acestuia, iar nerecunoașterea vinei de către inculpat în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, nu poate servi ca temei pentru reîncadrarea acțiunilor în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, invocările acestuia fiind apreciate de instanța de apel ca o modalitate de

exercitare a dreptului de apărare.

4.3. La individualizarea pedepsei, instanța de apel conducându-se de prevederile art. art. 6, 7, 61, 75, 81 alin. (3) Cod penal, și anume: inculpatul a săvârșit o tentativă de infracțiune deosebit de gravă, cu intenție directă, inculpatul anterior nu a fost condamnat, la locul de trai se caracterizează pozitiv, este căsătorit la evidența medicului psihiatru și narcolog nu se află, ca circumstanță agravantă a fost reținută săvârșirea infracțiunii în stare de ebrietate, ca circumstanță atenuantă a fost reținută repararea prejudiciului cauzat părții vătămate, la cauza penală fiind anexată recipisa prin care se confirmă faptul că partea vătămată Alexandr Lisnic a primit de la inculpatul Victor Suveico suma de 30000 lei și careva pretenții pe faptul vătămarilor produse față de acesta nu are, i-a aplicat inculpatului Victor Suveico pedeapsa închisorii pe termen de 10 ani, cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis.

5. Avocatul Mihaela Rotari în numele inculpatului, fără a invoca un temei din cele 16 prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia solicitând casarea acesteia cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului avocatul a invocat că, instanța de apel a dispus încadrarea acțiunilor inculpatului în baza art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, deoarece apariția cuțitului în mâinile inculpatului nu este decât o versiune neverificată de către organul de urmărire penală.

În cadrul ședinței instanței de apel partea vătămată a declarat că, cuțitul la fața locului nu a fost depistat, iar alte obiecte în mâinile inculpatului nu a observat, deci, instanța de apel contrar prevederilor art. art. 281 alin. (2), 296 Cod de procedură penală, a indicat că probele administrate demonstrează vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, fără a specifica în ce constau elementele calificative a tentativei de omor, învinuirea fiind subiectivă.

Susține recurentul că, instanța de apel nu a constatat în acțiunile inculpatului intenția de a-l lipsi de viață pe Alexandr Lisnic, ori sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii.

Consideră nefondată mențiunea instanței de apel prin care s-a reținut ca neîntemeiată poziția inculpatului referitor la faptul că, nu opunerea rezistenței a întrerupt fapta, dar renunțarea benevolă a inculpatului au determinat încetarea acțiunilor de violență și că nu a existat o anumită premeditare la săvârșirea tentativei de omor.

A mai specificat recurentul că, instanța de apel nu a dat apreciere justă faptului că, în cauză este vorba de tentativa de omor, întrucât este adevărat că, din punct de vedere subiectiv, forma vinovăției pentru existența infracțiunii în discuție este „intenția”, care trebuie să fie directă.

La stabilirea intenției cu care a acționat făptuitorul, se i-au în vedere: obiectul vulnerant folosit, zona corpului spre care au fost îndreptate și exercitate actele de violență, intensitatea actelor de violență, gravitatea leziunilor cauzate, comportamentul ante și post agresiv al făptuitorului, însă în speță se observă că intenția directă lipsește, atât inculpatul Victor Suveico, a declarat că niciodată nu a dorit să-l omoare pe Alexandr Lisnic, precum și însăși partea vătămată Alexandr

Lisnic, atât în prima instanță, cât și în instanța de apel a declarat că inculpatul nu i-a dorit moartea, iar partea vătămată l-a iertat pentru cele săvârșite.

Mai mult, prima instanță recalificând acțiunile lui Victor Suveico în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, a ținut cont de toate împrejurările în care a fost săvârșită fapta, cum sunt natura obiectului vulnerant folosit, intensitatea și efectele loviturilor aplicate de inculpat, zona corpului vizată și consecințele cauzate, starea de ebrietate avansată a inculpatului, statura și vârsta inculpatului în raport cu cea a părții vătămate, inclusiv urmările ce se puteau produce și care au fost cauzele ce au împiedicat rezultatul infracțional.

Menționează recurentul că, în ședința de judecată, atât inculpatul, cât și partea vătămată au declarat că până la cele întâmplate la 08 februarie 2014, nu se aflau în relații de ură sau dușmănie.

Nu a fost, de asemenea, probat faptul că, inculpatul a procurat sau a adaptat un mijloc sau instrument, ori și-a asigurat careva condiții special din timp pentru săvârșirea omorului, mai mult, cuțitul cu care se pretinde că a fost săvârșită infracțiunea nu a fost găsit.

Referitor la zona corpului, unde a fost aplicată lovitura - în regiunea părții lateral drepte a gâtului, instanța de apel, nu a dat apreciere faptului că însăși partea vătămată a declarat că cele întâmplate s-au derulat în felul următor: „el a ieșit pe pragul barului la fumat, acolo se afla și Victor Suveico, care i-a spus să plece mai într-o parte, atunci el la înjurat, iar inculpatul la apucat de gluga hainei cu mâna dreaptă, iar cu mâna stângă în care avea un cuțit, intenționa să-i aplice o lovitură în umărul drept, însă el s-a aplecat brusc, intenționând să se dezbrace de haina de care îl ținea inculpatul și lovitura din inerție s-a primit în regiunea dreaptă a gâtului”.

Astfel, recurentul consideră neîntemeiată mențiunea instanței de apel referitor la faptul imposibilității aplicării unei asemenea lovituri din inerție, menționând că, în cazul dat nu este vorba de schimbarea direcției de mișcare, a fost schimbată poziția corpului în care a fost aplicată lovitura, iar în probarea acestui fapt vin declarațiile părții vătămate.

Susține recurentul că, din argumentele invocate în învinuirea adusă lui Victor Suveico lipsește un element al infracțiunii imputate de tentativă de omor - intenția ca formă a vinovăției.

Consideră recurentul că, chiar dacă în decizia instanței de apel, este indicat expres în calitate de probă care ar sta la baza condamnării inculpatului, actul nr. 146 a-2014 din 08 aprilie 2014 de expertiză psihiatrico-legală efectuată în condiții de ambulator în privința lui Victor Suveico, instanța a apreciat critic actul dat și nu a dat apreciere corectă acestuia, deoarece din moment ce acesta a fost găsit responsabil și acționând cu discernământ, atunci în cazul dat lipsește intenția.

Specifică recurentul că, din probele administrate în ședința de judecată, instanța de apel ar fi trebuit să stabilească, că incidentul dat a avut loc într-un loc public, în fața barului „Natali” amplasat în s. Moșana, r-nul Dondușeni, ținând cont și de explicațiile hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 4 din 19 iunie 2006, „Cu privire la practica judiciară în cauzele penale despre huliganism”.

A mai invocat recurentul că, în instanța de apel, cauza a fost de fiecare dată amânată din lipsa apărătorului inculpatului, ori acestuia nu i s-a oferit un avocat care să-i acorde asistență juridică garantată de stat, iar însăși cauza respectivă a fost

examinată în cadrul unei singure ședințe de judecată, fără a fi reluată cercetarea judecătorească, iar cercetarea obiectivă și multilaterală a probelor administrate a fost una superficială.

De către recurent a mai fost menționat că, instanța de apel greșit a individualizat pedeapsa stabilită inculpatului, fără a ține cont de art. art. 7, 61 Cod penal și explicațiile din pct. 3 al hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8 din 11 noiembrie 2013, „Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale”.

5.1. Inculpatul, la 22 decembrie 2015 și 19 aprilie 2016, fără a invoca un temei din cele 16 prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a contestat cu recursuri decizia solicitând casarea acesteia cu menținerea sentinței.

În motivare a invocat că, acuzarea nu a prezentat suficiente probe care ar confirma săvârșirea de către inculpat a infracțiunii prevăzute de art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, iar potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 43 „D” din 03 aprilie 2014, la o lovitură mai puternică cu lama cuțitului puteau fi afectate: artera carotidă externă, artera carotidă comună, vena jugulară externă-vase, lezarea cărora ar fi avut alte consecințe, periculoase pentru viața părții vătămate, astfel, condamnarea persoanei nu se poate baza pe presupuneri.

Susține recurentul că, instanța de apel nu a luat în considerație faptul că partea vătămată nu are careva pretenții față de inculpat și nu dorește aplicarea în privința ultimului a unei pedepse privative de libertate.

Menționează inculpatul că, nu a avut intenția de a săvârși infracțiunea de omor, or, ar fi dus această infracțiune până la sfârșit când în privința sa nu a fost aplicată măsura de constrângere – arestul.

Mai mult, instanța de apel nu a indicat care probe confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, de către aceasta nu a fost luat în considerație faptul că cuțitul cu care a fost săvârșită infracțiunea nu a fost găsit, nici unul din martori nu a văzut acest cuțit, de către organul de urmărire penală nu au fost ridicate înregistrările video de la barul „Natali” amplasat în s. Moșana, r-nul Dondușeni, nu a fost dispusă acțiunea de reconstituire a faptei potrivit art. 122 Cod de procedură penală.

Consideră recurentul că, instanța de apel incorect a dispus încadrarea acțiunilor inculpatului în baza art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, fără a ține cont de circumstanțele săvârșirii infracțiunii, raportul de expertiză medico-legală prin care a fost stabilit că, leziunile corporale cauzate părții vătămate se califică ca ușoare, de vârstă și înălțimea inculpatului în comparație cu vârstă și înălțimea părții vătămate.

6. Asupra recursurilor declarate a prezentat referință procurorul, care s-a expus pentru respingerea acestora, deoarece motivele aduse nu au suport legal.

Hotărârea adoptată relevă faptul că instanța a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată și încadrarea juridică a acțiunilor condamnatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală prin prisma cumulului de probe administrat.

La individualizarea pedepsei, instanța a ținut cont de toate circumstanțele ce au fost stabilite pe cauză, în corespundere cu art. art. 61, 75 Cod penal.

7. Judecând recursurile ordinare declarate, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acestea urmează a fi respinse, ca inadmisibile, din

următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

Reieșind din conținutul recursurilor declarate, Colegiul penal evidențiază că recurenții invocă drept temei de casare prevederile art. 427 Cod de procedură penală, fără a indica concret un temei din cele 16 prevăzute pentru declararea recursului, însă din textul recursului se deduce că motivele recursului se încadrează în prevederile art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală și anume că, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

În primul rând, criticele recurenților se axează pe ideea că instanța de apel nu a intrat pe deplin în esența acțiunilor inculpatului, dându-le o apreciere greșită, eronat dispunând condamnarea acestuia în baza art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, deoarece în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal.

Verificând alegațiile recurenților, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit conchide că acestea sunt neîntemeiate, iar instanța de apel la adoptarea soluției de admitere a apelului declarat de procuror, casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Victor Suveico a fost condamnat în baza art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, la 10 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, a respectat prevederile legale, adoptând o soluție corectă și întemeiată.

În susținerea concluziei formulate, Colegiul penal lărgit se expune în felul următor.

În primul rând, relevant este de menționat că la această etapă, instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor de fond.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factive, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea condamnării inculpatului în baza faptelor imputate prin rechizitoriu.

Respectiv, cu referire la situația de fapt relatată de recurenți în cererile de recurs, care în opinia acestora, instanța de apel greșit a dispus recalificarea acțiunilor

inculpatului din prevederile art. 287 alin. (3) în cele ale art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, Colegiul penal lărgit stabilește, că judecând apelul, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal.

În acest sens, instanța de recurs menționează că latura obiectivă a omorului intenționat, se exprimă prin fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea sau inacțiunea de lipsire ilegală de viață a unei persoane, urmările prejudiciabile și anume - moartea cerebrală a victimei, legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

Obiectul material al omorului intenționat îl formează corpul persoanei.

Din punct de vedere al laturii subiective, infracțiunea de omor intenționat este săvârșită cu intenție directă sau indirectă.

Astfel, intenția de a săvârși omorul se poate deduce din împrejurările de fapt, cum ar fi: folosirea unor mijloace apte de a produce moartea (ținând seama de felul mijloacelor, dimensiunile, soliditatea, greutatea acestora); locul sau regiunea corporală unde au fost aplicate loviturile ori asupra cărei s-a acționat; numărul, intensitatea, repetabilitatea loviturilor ori a altor acte de violență exercitate asupra victimei; perseverența făptuitorului în exercitarea violențelor; natura relațiilor dintre făptuitor și victimă anterior săvârșirii faptei (normale, prietenești, de dușmănie); atitudinea făptuitorului după săvârșirea faptei (a încercat să dea un prim ajutor victimei sau a lăsat-o în starea în care a adus-o); locul și timpul săvârșirii infracțiunii; particularitățile victimei (vârsta, condiția fizică, etc.); nivelul de instruire, experiența de viață, cunoștințele profesionale, aptitudinile făptuitorului; alte împrejurări preexistente, concomitente sau subsecvente.

Deci, instanța de apel corect a reținut că, intenția de a lipsi partea vătămată de viață, în speță, s-a materializat prin acțiunile inculpatului „care a avut un comportament agresiv față de partea vătămată, a chemat-o din bar afară, mai departe de ochii lumii, iar sub influența alcoolului vorbea necenzurat și o înjura, ulterior pe neașteptate l-a apucat pe Alexandr Lisnic de gluga scurtei cu o mână, iar cu altă mână, în care ținea cuțitul, scos în prealabil din buzunar, a aplicat lovitura în regiunea gâtului cu lama acestui cuțit, însă partea vătămată a reacționat aplecându-se și lovindu-l cu pumnul în față”.

Așadar, lovitura inculpatului a fost intenționată, aplicată cu cuțitul la gât - organ de importanță vitală, urmărind scopul de a-i curma viața victimei, însă, din motive independente de voința inculpatului și anume din cauza că partea vătămată a reacționat aplecându-se, urmările prejudiciabile dorite și urmărite, nu s-au produs, ceea ce atestă prezența unei tentative de omor.

Există tentativă atunci când executorul a început executarea acțiunii de ucidere, dar aceasta a fost întreruptă - din cauze exterioare voinței făptuitorului, indiferent de ce natură ar fi aceasta - sau nu și-a produs efectul.

Astfel, executarea nu și-a produs efectul - făcând ca omorul să îmbrace forma

tentativei - atunci când acțiunea făptuitorului deși aptă a produce moartea și dusă până la capăt, nu a dat naștere rezultatului letal.

Tentativa de omor poate fi o tentativă întreruptă (neterminată), dacă subiectul nu a putut să-și continue fapta, intervenind anumiți factori care l-au împiedicat să-și desfășoare mai departe activitatea infracțională.

În alte cazuri, tentativa de omor poate fi o tentativă perfectă (terminată), atunci când făptuitorul depune toate eforturile pe care le consideră necesare pentru lipsirea de viață a victimei și care în realitate au fost necesare pentru aceasta, fără ca fapta să-și fi produs efectul.

Tentativa de omor poate avea loc în cazul în care persoana care a săvârșit fapta își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, a prevăzut urmările prejudiciabile, a dorit în mod conștient survenirea acestor urmări, dar din cauze independente de voința acestuia, urmările nu s-au produs.

Sub aspect obiectiv, tentativa reprezintă, în primul rând, un început de executare a acțiunii îndreptate nemijlocit împotriva valorii sociale ocrotite de Legea penală. O trăsătură a aspectului obiectiv al tentativei constă în faptul că acțiunea a cărei executare a fost începută nu și-a produs efectul din cauze independente de voința făptuitorului. Cauzele se constituie din împrejurări apărute contrar voinței făptuitorului, care întrerup acțiunile și fac imposibilă continuarea lor sau care înlătură producerea rezultatului.

Deci, instanța de apel corect a stabilit că, probele cercetate în ședințele de judecată formează un ansamblu probator al vinovăției inculpatului și combat argumentele acestuia precum că, ar fi acționat în stare de legitimă apărare, fiindcă Suveico Victor a fost lovit în urma aplicării loviturii de cuțit, inițial fiind lovit cu pumnul în față de partea vătămată ca reacție la lovitura de cuțit, iar ulterior a fost bătut de alte persoane care au ieșit din bar.

Sub acest aspect, instanța de apel, corect a stabilit că, ansamblul circumstanțelor statuate, demonstrează cu certitudine că, inculpatul a avut intenția anume de a-l lipsi de viață pe Alexandr Lisnic, dar nu și-a realizat scopul propus, din motive independente de voința sa, deoarece partea vătămată în momentul aplicării loviturii s-a aplecat, iar simțind atingerea lamei de cuțit în regiunea gâtului și văzând sânge pe lama cuțitului, l-a lovit pe Victor Suveico în regiunea feței, prin ce a oprit acțiunile acestuia, după ce a chemat în ajutor prietenii care stăteau în incinta barului, astfel nu s-au produs consecințele letale.

Potrivit concluziilor raportului de expertiză medico-legală nr. 34 „D”, din 03 aprilie 2014, în privința lui Alexandr Lisnic, la acesta s-a constatat plagă tăiată a țesuturilor moi a gâtului pe dreapta care este relativ superficială.

În rezultatul lovirii cu lama cuțitului la partea vătămată au fost traumatizate vase sangvine mici, superficiale care au provocat o hemoragie externă.

La o lovitură mai puternică cu lama cuțitului puteau fi afectate: artera carotidă externă, artera carotidă comună, vena jugulară externă - vase, lezarea cărora ar fi avut alte consecințe, periculoase pentru viața părții vătămate.

Totodată, Colegiul penal menționează că, acțiunile inculpatului nu pot fi calificate în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, deoarece potrivit doctrinei penale, latura obiectivă constă în fapta prejudiciabilă exprimată în acțiunile care încalcă grosolan ordinea publică, însoțită de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de

amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, de opunerea de rezistență violentă reprezentanților autorităților sau altor persoane care curmă actele huliganice, ori în acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită.

Prin acțiuni care încalcă ordinea publică, se înțelege fapta săvârșită în public, îndreptată împotriva ordinii publice, care se concretizează în acostarea jignitoare a persoanelor, în alte acțiuni similare ce încalcă normele etice, tulbură ordinea publică și liniștea persoanelor.

În sensul art. 131 lit. a) Cod penal, prin faptă săvârșită în public se înțelege fapta săvârșită într-un loc care, prin natura sau destinația lui, este întotdeauna accesibil publicului, chiar dacă în momentul săvârșirii faptei în acel loc nu era prezentă nici o persoană, dar făptuitorul își dădea seama că fapta ar putea ajunge la cunoștința publicului.

Astfel, acțiunile de huliganism, în spațiu și timp, se pot desfășura și în locuri nepopulate sau noaptea, dar cu încălcarea ordinii publice.

Sub acest aspect, în cazul dat, Colegiul lărgit reține ca întemeiată constatarea instanței de apel referitor la faptul că, acțiunile lui Victor Suveico au fost îndreptate nu spre încălcarea ordinii publice, dar spre lipsirea de viață a părții vătămate, prin aceste acțiuni inculpatul urmărea un scop concret și avea o intenție unică.

Colegiul penal lărgit reține ca neîntemeiat argumentul invocat de avocat prin care se susține că, atât inculpatul, cât și partea vătămată au declarat că până la cele întâmplate la 08 februarie 2014, nu se aflau în relații de ură sau dușmănie, deoarece materialele dosarului reflectă faptul că relațiile de dușmănie a lui Victor Suveico către Alexandr Lisnic, în acea seară, sau iscat în urma refuzului părții vătămate de a-l servi pe inculpat cu cafea în incinta barului „Natali”.

La fel, Colegiul respinge ca neîntemeiat argumentul avocatului precum că, nu a fost probat faptul că, inculpatul a procurat sau a adaptat un mijloc sau instrument, ori și-a asigurat careva condiții special din timp pentru săvârșirea omorului, mai mult, cuțitul cu care se pretinde că a fost săvârșită infracțiunea nu a fost găsit, deoarece instanța de apel, corect a indicat că, inculpatului nu i-a fost incriminată săvârșirea unei tentative de omor cu premeditare, iar faptul că obiectul cu care a fost săvârșită infracțiunea nu a fost găsit, nu poate duce la recalificarea acțiunilor inculpatului, or, cauzarea plăgii tăiate părții vătămate se confirmă prin rapoartele de expertiză medico-legală nr. 42 din 10 februarie 2014, 34 „D” din 03 martie 2014, nr. 3 D din 22 – 26 ianuarie 2015.

Colegiul lărgit stabilește ca fiind corectă constatarea instanței de apel privind faptul imposibilității aplicării unei asemenea lovituri din inerție, în cazul dat neavând loc schimbarea direcției de mișcare, fiind schimbată poziția corpului în care a fost aplicată lovitura, fapt confirmat prin declarațiile părții vătămate, în cadrul ședinței de judecată în prima instanță, depuse până la întocmirea recipisei privind primirea de la inculpat a sumei de 30000 lei, or după întocmirea acestei recipise partea vătămată, își schimbă declarațiile în beneficiul inculpatului.

Alegațiile avocatului prin care se susține că, instanța a apreciat critic actul nr. 146 a-2014 din 08 aprilie 2014, de expertiză psihiatrico-legală efectuată în condiții de ambulator în privința lui Victor Suveico, deoarece din moment ce acesta a fost găsit responsabil și acționând cu discernământ lipsește intenția, fiindcă, din

textul deciziei instanței de apel nu rezultă că aceasta a apreciat critic actul dat, mai mult, odată ce inculpatul a fost recunoscut responsabil, rezultă că acesta își dădea seama de acțiunile sale, acționând cu discernământ, fapt de care se ține cont la liberarea de răspundere penală, dar nu la întrunirea elementelor infracțiunii incriminate inculpatului.

Colegiul lărgit respinge ca neîntemeiate și argumentele avocatului, referitor la faptul că, inculpatului nu i s-a oferit un avocat care să-i acorde asistență juridică garantată de stat, iar cauza respectivă a fost examinată în cadrul unei singure ședințe de judecată, fără a fi reluată cercetarea judecătorească, iar cercetarea obiectivă și multilaterală a probelor administrate a fost una superficială, deoarece la ședința de judecată din 25 noiembrie 2015, a fost prezent avocatul Mihaela Rotari, care reprezenta interesele inculpatului, la cauza penală fiind anexat mandatul care confirmă împuternicirile acestuia (f.d.99, vol.II).

Totodată, Colegiul ține să menționeze că, potrivit art. 414 alin. (1) Cod penal, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Apelul constituind o continuare a judecării fondului cauzei, iar legea prevede posibilitatea ca instanța să dea o nouă apreciere probelor administrate în fața primei instanțe.

Referitor la argumentul inculpatului invocat în recursuri, că nu a avut intenția de a săvârși infracțiunea de omor, fiindcă ar fi dus această acțiune până la capăt când în privința sa nu a fost aplicat arestul ca măsură de constrângere, Colegiul penal ține să menționeze că, conștientizarea aplicării de către inculpat a unei lovituri cu cuțitul într-o zonă vitală a corpului părții vătămate, reprezintă intenția acestuia de a săvârși infracțiunea de omor intenționat, însă această intenție nu a fost dusă până la capăt din motive independente de voința făptuitorului, iar invocarea acestui fapt în recurs reprezintă o poziție de apărare.

La fel, de către Colegiu sunt respinse ca neîntemeiate alegațiile inculpatului referitor la faptul că, cuțitul cu care a fost săvârșită infracțiunea nu a fost găsit, nici unul din martori nu a văzut acest cuțit, de către organul de urmărire penală nu au fost ridicate înregistrările video de la barul „Natali” amplasat în s. Moșana, r-nul Dondușeni, nu a fost dispusă acțiunea de reconstituire a faptei potrivit art. 122 Cod de procedură penală, deoarece, după cum a fost stabilit de instanța de apel, la materialele cauzei sunt suficiente probe care confirmă vinovăția lui Victor Suveico în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal.

Colegiul lărgit ține să menționeze că, cauzarea părții vătămate a unei vătămări corporale ușoare, nu duce la recalificarea acțiunilor inculpatului, de vreme ce acesta a aplicat o lovitură cu cuțitul în regiunea vitală a părții vătămate, admitând consecințele, însă acestea nu au survenit deoarece partea vătămată a opus rezistență, din care motiv acțiunile inculpatului au fost încadrate în tentativă de omor intenționat.

Totodată, reieșind din conținutul recursului declarat de avocat, Colegiul penal evidențiază că recurentul, își exprimă și dezacordul cu pedeapsa stabilită de instanța de apel, temei care este prevăzut de pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume că, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a

repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În speța de referință, Colegiul penal lărgit reține că obiect al contestării deciziei în instanța de recurs, a constituit asprimea pedepsei, fiind invocat că pedeapsa stabilită inculpatului este prea aspră, or corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă fără izolarea acestuia de societate.

Astfel, Colegiul penal lărgit reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, conform prevederilor art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Sub acest aspect, Colegiul lărgit ține să menționeze că, la capitolul individualizării pedepsei, instanța de apel, ținând cont de prevederile art. art. 6, 7, 61, 75, 81 alin. (3) Cod penal, și anume: inculpatul a săvârșit tentativă de infracțiune deosebit de gravă, cu intenție directă, inculpatul anterior nu a fost condamnat, la locul de trai se caracterizează pozitiv, este căsătorit la evidența medicului psihiatru și narcolog nu se află, ca circumstanță agravantă a fost reținută săvârșirea infracțiunii în stare de ebrietate, ca circumstanță atenuantă a fost reținută repararea prejudiciului cauzat părții vătămate, la cauza penală fiind anexată recipisa, prin care se confirmă faptul că partea vătămată Alexandr Lisnic a primit de la inculpatul Victor Suveico suma de 30000 lei și careva pretenții pe faptul vătămarilor produse față de acesta nu are, corect i-a aplicat inculpatului Victor Suveico pedeapsa închisorii pe termen de 10 ani, cu executarea în penitenciar de tip închis.

Față de cele ce preced, Colegiul penal lărgit conchide că, în prezenta cauză, nu se constată admiterea erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 10), 12) Cod de procedură penală, la etapa judecării apelului.

În consecință, Colegiul penal lărgit menționează că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. art. 414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărâre legală și întemeiată, astfel că nu există temei pentru admiterea recursurilor ordinare în sensurile declarate de recurenți.

8. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de avocatul Mihaela Rotari în numele inculpatului și de inculpat, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 noiembrie 2015, în cauza penală în privința lui *Suveico Victor Petru*.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 20 octombrie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti

Nadejda Toma